

Minä, tuulen tuivertama

Kirjoittanut Terttu Tupala

Mailma täynnä muita maita,
saloseutuja sekaisin,
polku pitkä rantamaille,
sinisimpukan sijoille.
Minä tuulten tuivertama,
ihmettelen iltojeni,
aamunkoita kummastelen.

Meren ukko, vaahtiparta,
myöskin akka ailahtava
houkuttavat piikalasta,
poianpuolta varta vasten.
Nikki-näkki näätärinta
imetteli lapsukaista
meriruokopatjasella
kahen kallion lomassa,
ahvenheinän helpehissä.

Imetteli pienokaista
kuni muinen Mooses-lastasta
ison kirjan kirjaimilla
elon kierto-oppilasta
viihdytteli, vilvoitteli.

Asuinpaikat armahimmat
kuten karhun kammarissa:
taivaskatto korkealla,
sammal pehmeä sijana.

Siinä saari saarettoman,
kauas kulkeneen kanasen.

Meren ukko, vaahtiparta
nosti päänsä, pärskäytti,
meren akka kuulosteli
ukkoansa urhokasta.
Oliko lastu lainehilla?
Kuka veisteli venettä?

Lapset siitä laulamahan,
kutripäät kukertamahan
merimetson lentimillä
kuvittelumaailmassa.

"Minä, tuulten tuivertama,
nostan purjeet, tuulten veikko.

Minä, tuulen tuivertama

Kirjoittanut Terttu Tupala

Puen laivani paremmin,
pilvenpoikana puhallan
idät, lännet, ilmansuunnat
alaisikseni asetan.."

"Saukonmarja, tummasilmä,
odottelen poimijaani."
Kuuli ryskettä tuvassa.
Lie tullut tuvan takoa?
Kurkki ensin ikkunasta,
siitä painui porstuahan.
Uksi auki, jospa poltti
porraspuukin tuohen alla,
mitäs muuta: maailmalle!